

Cum biruiesc eu lumea?

Luca 4.1-13

John Thomas Mawson

© SoundWords, Online începând de la: 21.09.2018, Actualizat: 21.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 4.1-13

Introducere

A existat numai *un singur* Om desăvârșit pe pământ, care în dependență de Dumnezeu a mers permanent pe un drum de biruință, Omul Isus Hristos. Acesta ne-a lăsat un exemplu, pentru ca noi să mergem pe urmele Lui. Dacă Îl iubim, atunci bucuria noastră va fi să-L urmăm, și în felul acesta vom afla că jugul Lui este blând și sarcina Lui este ușoară. Evanghelia după Luca ne prezintă pe Domnul în caracterul deosebit de atrăgător al omului dependent de Dumnezeu, și aici ni se relatează și că diavolul L-a ispitit în acele trei feluri, așa cum a făcut în Eden spre nefericirea omenirii.

Ispitirea în pustiu s-a referit la:

1. Pofta cărnii: „fă pietrele acestea pâine”
2. Pofta ochilor: „toate împărățiile pământului”
3. Lăudăroșia vieții: „aruncă-Te de aici jos”.

Prima ispitire

Luca 4.3-4: Și diavolul i-a spus: „Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, spune pietrei acesteia să se facă pâine”. Și Isus i-a răspuns: „Este scris: «Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu.»”

Primul atac a fost respins prin răspunsul desăvârșit: „Este scris: «Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu.»” Desigur, Domnul putea să facă pâine din pietre, dar El era aici ca să facă numai voia lui Dumnezeu. Niciodată El nu a folosit puterea Sa în favoarea Lui Însuși. De asemenea El nu voia să privească la pământ pentru împlinirea nevoilor Lui, ci la Dumnezeu. El nu a căutat să-și asigure existența de pe pământ, ci de sus.

Dumnezeu umplea inima Lui și Dumnezeu era răspunsul la ispita diavolului. Dumnezeu va purta de grijă pentru toate nevoile Lui, și El nu voia să-și folosească puterea pentru Sine, căci atunci ar fi renunțat la locul dependenței depline de Dumnezeu. El nu era aici ca să-și placă Lui Însuși, ci ca să facă voia lui Dumnezeu, pofta cărnii nu avea nici un loc în inima Lui. Adam și Eva au eșuat în privința aceasta: ei au pus eu-l înaintea lui Dumnezeu, însă acolo unde ei au fost biruiți, Isus a stat tare și diavolul a fost făcut de rușine.

A doua ispitire

Luca 4.6-8: Și diavolul l-a spus: „Ție Își voi da toată stăpânirea aceasta și gloria lor, pentru că mie mi-a fost dată și o dau oricui vreau. Deci dacă Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta”. Și Isus, răspunzându-l, a spus: „Este scris: «Să Te închini Domnului Dumnezeului Tău și numai Lui să-l slujești.»”

După aceea atacul a venit din altă parte. Toată strălucirea împărățiilor pământului s-a

desfășurat înaintea ochilor Lui. Însă această putere și acest lux și această mărime, care orbesc pe oameni și îi încătușează, și pentru care ei își vând sufletul și tăgăduiesc pe Dumnezeu lor, nu au avut nici o atracție pentru Isus. Marele om de stat și cunoscător al oamenilor Palmerston a spus odată: „Fiecare om are prețul lui”, însă aici era Unul pe care nimic nu-L putea abate de la țelul Lui. Ochiul lui era îndreptat spre Dumnezeu, și în felul acesta a întâmpinat ispita cu răspunsul decisiv: „Este scris: «Să Te închini Domnului Dumnezeului Tău și numai Lui să-I slujești.»” Un adevărat închinător la Dumnezeu este acela a cărui inimă este umplută cu gloria lui Dumnezeu. Așa a fost întotdeauna la Domnul Isus aici pe pământ, și în inima Lui plină cu Dumnezeu nu era nici un loc pentru lume. Strălucirea goală a lumii nu L-a atras. De aceea Dumnezeu a fost răspunsul Lui și la a doua ispitire.

A treia ispitire

Luca 4.9-12: Și L-a dus la Ierusalim și L-a pus pe streșina Templului și I-a spus: „Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici jos, pentru că este scris: «Va porunci îngerilor Săi pentru Tine, ca să Te păzească» și: «Te vor purta pe mâini, ca nu cumva să-Ți lovești piciorul de vreo piatră.»” Și Isus, răspunzând, i-a spus: „Este spus: «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeu Tău!»”

Însă diavolul a venit cu un al treilea atac și L-a sfătuit ca în prezența mulțimii poporului să Se arunce jos de pe streșina Templului. Printr-o astfel de faptă El trebuia să se dovedească că este Fiul lui Dumnezeu, subiectul purtării de grijă deosebită a lui Dumnezeu, conform cuvântului Său. Dar și această cursă a fost în zadar pusă. Isus voia să aștepte timpul lui Dumnezeu pentru arătarea Lui Însuși și a gloriei Sale. El nu voia să ispitească pe Dumnezeu, prin faptul că a luat lucrurile în mână Sa și S-a împotrivit, a zis: „Este spus: «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeu Tău!»”

Iarăși Dumnezeu este răspunsul Omului cu adevărat dependent și totdeauna biruitor. El era de neînving, căci El a pus pe Dumnezeu întotdeauna înaintea Sa. El a privit la Dumnezeu, când era vorba de nevoile Lui pământești, Dumnezeu umplea inima Lui, așa că nimic altceva nu avea loc alături de El; Dumnezeu era încrederea Lui, și de aceea El a lăsat timpurile Lui în mâna lui Dumnezeu și nu a putut fi urnit din loc.

A „patra” ispitire

Matei 16.22,23: Și Petru L-a luat deoparte, și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt la lucrurile lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor.”

Însă când umbrele întunecoase ale crucii cădeau pe drumul Domnului, satan a revenit la atacurile lui. Ca să-L abată de pe terenul ascultării, aceasta era intenția permanentă a vrăjmașului. Lui nu i-a reușit aceasta prin lucrurile atrăgătoare și favoarea lumii, și acum a încercat să obțină aceasta prin îngrozire și încruntarea frunții din partea lumii (Matei 16.21). Domnul a început să arate ucenicilor Săi, ce avea El să sufere din partea oamenilor: fiorul acestei suferințe apăsa pe duhul Lui și satan s-a folosit de ocazie și a zis prin Petru: „Să Te

ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” Însă Domnul a recunoscut imediat pe vrăjmaș în înfățișarea lui nouă, ca prieten aparent, și a întâmpinat viclenia lui cu muștrarea aspră: „Înapoia Mea, satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt la lucrurile lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor.”

Dumnezeu a fost permanent de partea Lui. Viața Sa era închinată în totul Lui. El nu voia să Se salveze pe Sine, El nu venise pentru aceasta, și astfel atacul puternic al lui satan a fost zadarnic îndreptat asupra Lui. El a ieșit biruitor din orice luptă. Căpetenia lumii acesteia a venit și nu a găsit nici o parte vulnerabilă la El, nu, el a fost bătut complet. Nu putea să fie altfel, când satan s-a măsurat cu Acela ale cărui prime cuvinte, care ne sunt relatate, au fost: „Nu știți că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?”, care a trăit numai pentru Tatăl Său și nu S-a abătut nici la dreapta nici la stânga, până când a putut striga: „S-a sfârșit!”

El a biruit lumea: atracțiile și capcanele ei au fost zadarnic puse înaintea Lui. Inima Lui era mulțumită și orice respirație a sufletului Său stătea sub domnia lui Dumnezeu. El este modelul și conducătorul nostru, și în El este har și putere, așa după cum noi avem nevoie de ele, așa că noi putem merge pe urmele Lui fără frică și fără teamă.

Noi datorăm totul dăruirii și dragostei Domnului Isus Hristos, și inimile noastre au fost învățate să-L prețuim, pe El, în care se găsește orice glorie. Dar cum L-a tratat lumea, atunci când El S-a făcut cunoscut ei! Oamenii au văzut lucrările Lui mărețe și au exclamat: „El a făcut totul bine.” Ei au auzit cuvintele gurii Lui și au recunoscut: „Niciodată nu a vorbit vreun om ca Omul acesta.” Și cu toate acestea la sfârșitul tuturor acestor lucruri L-au scuipat în față și L-au încununat cu o cunună de spini și L-au răstignit între doi făcători de rele. Nu era nici un loc în lume pentru Omul singuratic, dar plin de dragoste, din Nazaret, El era urât de ei și aruncat afară. Păstrați aceasta în memorie, voi toți care Îi aparțineți. Gândiți-vă și la faptul că lumea niciodată nu a apărut înaintea lui Dumnezeu cu adâncă remușcare, ca să exprime durerea ei cu privire la fapta ei; până astăzi ea este vinovată de sângele Fiului preaiubit al lui Dumnezeu. Având în vedere aceste lucruri, pune-ți întrebarea: „Care ar trebui să fie atitudinea mea față de lume?” Să ne mirăm, oare, când Pavel spune: „Departa de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6.14), sau că spre învățătura și atenționarea noastră a fost scris: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu” (Iacov 4.4).

Tradus de la: [Wie überwinde ich die Welt](#)

Titlul original: „Wie überwinde ich die Welt? Unser großes Vorbild“
din *Der Dienst des Wortes*, ediția 8, 1930, pag. 131-135

Traducere: Ion Simionescu